

La Traviata

Giuseppe Verdi

NOVARIA

Fitxa artística

Orquestra NovAria Filharmonia
Adolf Gassol, *direcció musical*
Marta Finestres, *direcció cor*
Sergi Giménez, *direcció artística*
Mambana Martínez, *direcció vestuari*
Núria Serra, *coreografia*
Anna Parnau, *comunicació*
Pepo Guardiola, *producció*
Álvaro Duran, *cap de regidoria*
Imesde, *il·luminació*
Rafató Teatre, *disseny de vestuari*
Ana Maria Cortés, *caracterització*

Subtítols en català:
www.subtitols.novaria.cat
Cortesia de: TEATRO ACCESIBLE
Amb el suport de:

Repartiment

Sara Bañeras, *Violetta Valery*
Gabriel Arce, *Alfredo Germont*
Alberto Cazes, *Giorgio Germont*
Olha Shvydka, *Flora Bervoix*
Jose Cabrero, *Visconte Gastone*
Xavier Casademont, *Marchese d'Obigny*
Rodrigo Aguilar, *Barone Douphol*
Christian Vallester, *Dottore Grenvil*
Sara B. Garcia, *Annina*
Edgard Arocena, *Giuseppe, servo di Violetta*
Germán Casetti, *Domestico e Commissionario*

Cor NovAria:

Sopranos: Carme Gutierrez,
Júlia Jiménez, Alexia Vazquez,
Ayelén Seras, Sara B. Garcia

Tenors: Albert Valero,
Jacob Rifa (Giuseppe),
Pablo Lafranchi

Mezzosopranos: Marta Finestres,
Pamela Guidi, Nadia V. Ruseva

Baixos: Víctor Alonso, Ferràn
Jiménez, Germán Casetti
(Doméstico), Rocco Abi Harp

Ballet NovAria:

Núria Serra
Laura Rodriguez Buendia
Leonardo Gonzalez
Yeferson Velazquez

Orquestra NovAria Filharmonia:

Violins 1rs:
Edurne Vila, *concertino*
Joan Bosch
Canolich Prats
Eduard Estol
Francesc Puche

Violoncels:
Esther Vila, *cap*
Olga Mensenin
Dimitry Dolganov

Violins 2ns:
Maria Ruano, *cap de segons*
Elisenda Prats
Aloma Ruiz
Jaume Francesch

Contrabaixos:
Oriol Casadevall
Sergi Gubert

Viols:
Joan Ignasi Ferrer, *cap*
Jordi Nabona
Alfons Casas

Vents i Percussió:
Flauta Iulian Gogu
Flauta + Pic Joan Pons
Oboè Roberto Ordax
Clarinet Jordi Casas
Fagot Jose Antonio Bedoya
Trompeta Hector Molina
Trompa 1 Lluís Romo
Trompa 2 Marina Romo
Trombó 1 David Calvet
Trombó 2 Meritxell Lanau
Percussió Daniel Palou

Agraïments:
Laura Planas, *presidenta honorífica*

Programa

La Traviata, de Giuseppe Verdi

Òpera escenificada en dos actes

La Traviata, el gran drama del genial mestre Giuseppe Verdi, basat en la novel·la *La dama de les camèlies* d'Alexandre Dumas fill, és una de les òperes més representades i aclamades diàriament arreu del món, que inclou fragments tants brillants i coneguts com el *Brindisi* o l'espectacular aria-cabaleta de la protagonista *Sempre Libera*, o l'emotiu final *Addio del passato*.

Versió escenificada de dues hores amb 15 minuts d'entreacte. Orquestra simfònica, cantants solistes, cor, ballet, vestuari, il·luminació única, adequada a les característiques tan especials del Palau de la Música Catalana... Més de 60 artistes a escena!

Sinopsi

La Traviata de G.Verdi, òpera basada en la novel·la *La dama de les Camèlies* d'Alexandre Dumas fill. París i voltants, 1880.

ACTE I:

La Violetta Valéry, cèlebre cortesana, ofereix una festa en el saló de casa seva a París. El comte Gastone es presenta amb el seu amic Alfredo Germont, un jove noble que fa temps que està enamorat de la Violetta. Mentre passen pel saló, en Gastone explica a la Violetta que l'Alfredo l'estima, i que, quan estava malalta, acudia cada dia a casa seva per interessar-se per la seva salut. El baró Douphol, actual amant de la Violetta, s'espera per acompanyar-la al saló, on li demana que faci un brindis. Ell s'hi nega i llavors és l'Alfredo qui conviuen els presents a alçar les copes, tot interpretant el conegut duet amb cor *Libiamo ne' lieti calici*.

La Violetta se sent marejada i demana als amics que la deixin descansar fins que es recuperi. L'Alfredo entra i es mostra preocupat per la seva delicada salut. Després li declara el seu amor. En un primer moment, la Violetta el rebutja. Tanmateix, quan el jove és a punt d'anar-se'n, ella li regala una flor perquè torni quan estigui pensada.

Els convidats se'n van. Ja a soles, la Violetta, acostumada a gaudir de la vida amb llibertat i sense lligaments, es demana si l'atractiu pretendent que acaba de conèixer podria ser l'amor de la seva vida. Fora d'escena se sent la veu d'Alfredo que canta a l'amor, mentre ella canta a la llibertat (*Sempre libera!*).

ACTE II:

Escena 1a. Tres mesos més tard, l'Alfredo i la Violetta conviuen en una tranquil·la casa de camp als afores de París. La Violetta n'està enamorada i ha abandonat totalment la seva vida anterior. Arriba Annina, la criada, que comenta a l'Alfredo que acaba de vendre a París una gran part de les pertinences de la Violetta per tal de poder costejar la retirada vida en el camp. L'Alfredo, sorprès, se'n va immediatament cap a París per a ocupar-se personalment de l'assumpte. La Violetta torna a casa i rep una invitació de la seva amiga Flora per a una festa a París aquella mateixa nit. Un criat anuncia una visita. És el pare de l'Alfredo, en Giorgio Germont, que demana a la dama que trenqui la relació amb el seu fill, ja que la mala reputació de la Violetta amenaça el compromís de la seva filla amb un jove de bona família. Amb gran remordiment i horroritzada, accedeix a la cruel petició de Germont. La Violetta dona a l'Annina una nota dirigida a la Flora en què accepta la invitació a la festa. Es disposa a escriure una carta a l'Alfredo, quan de cop apareix i ella amb penes i treballs pot controlar la tristesa. Li parla repetidament del seu amor incondicional i s'acomia da d'ell sense explicacions amb la cèlebre frase *Amami Alfredo!*. Abans d'anar-se'n cap a París, la Violetta entrega al seu criat la carta que ha redactat per a l'Alfredo. En l'legir-la, se sent defallir. En Germont apareix en aquell instant i tracta de consolar el seu fill. Però l'Alfredo sospita que el baró està darrere d'aquesta separació, ja que la invitació a la festa de la Flora que troba damunt de la taula del despatx així l'hi confirma. Enfurismat, decideix acudir aquella nit a la festa. En Germont intenta aturar-lo però l'Alfredo se'n va.

Escena 2a. A la festa, el marquès d'Obigny explica a la Flora que la Violetta i l'Alfredo s'han separat. L'amfitriona demana als artistes que entretinguin els convidats. En Gastone i els seus amics s'uneixen als toreros i canten. La Violetta arriba amb el baró Douphol. S'adonen de la presència de l'Alfredo a la taula de jocs. Quan els veu, clama que s'emportarà la Violetta a casa seva. Molest pels comentaris de l'Alfredo, el baró s'asseu a jugar amb ell. L'Alfredo guanya un bon grapat de diners en les apostes.

La Violetta convida l'Alfredo a abandonar la festa, ja que té por que la ira del baró el porti a reptar-lo a un duel. L'Alfredo malinterpreta la seva preocupació i li demana que admeti que està enamorada del baró. Ella ho reconeix amb gran pesar. L'Alfredo, furios, fa vindre els convidats perquè siguin testimonis del que ha de dir. Humilia i denuncia la Violetta públicament i etziba els diners que ha guanyat als seus peus com a símbol vergonyós de deute que ha quedat saldat.

ACTE III:

Habitació solitària de la casa de la Violetta a París. El doctor Grenvil anuncia a l'Annina que la Violetta no viurà gaire més, ja que ha empitjorat a causa de la tuberculosi. Sola a la cambra, en la misèria, la Violetta llegeix una carta en què en Germont li fa saber que el baró només va sortir ferit del duel amb Alfredo. També la consola contant-li en la missiva que ha explicat al seu fill el sacrifici que ella ha fet per ell i per la seva germana, i que l'envia a veure-la immediatament per a demanar-li perdó. La Violetta, però, sap que és massa tard. L'Annina entra en la desolada habitació per a anunciar l'arribada de l'Alfredo.

Els amants es retroben i l'Alfredo suggereix anar-se'n de París. Però ella sap que el temps se li acaba. La Violetta mor als braços de l'Alfredo.

Funcions vinents

22/02/2026 — Tosca

21/03/2026 — Carmen

25/05/2026 — Madama Butterfly

20/06/2026 — Madama Butterfly

NOVARIA

Amb el suport de:

